

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

INDIA GREY
Kai nugali meilė

9,79 Lt / 2013 liepa-rugpjūtis

Ficronų
palikimas

Knygute.lt

India Grey

(Indija Grei)

KAI NUGALI MEILĖ

Pirmasis dilogijos
Ficrojų palikimas
romanas

Versta iš India Grey, Craving The Forbidden, 2011
© India Grey, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-634-4

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Ponios ir ponai, sveiki atvykę į Rytų pakrantės traukinį, išvykstantį šešioliktą valandą dvidešimt dvi minutės iš Kings Kroso stoties į Edinburgą. Traukinys stos Piterbore, Stiveneidže...

Širdžiai beprotiškai daužantis į šonkaulius, po paskutinės minutės lėkimo per platformą su per siūles kone trūkstančia rankine, Sofija Grynham atsirėmė į traukinį ir išleido ilgą palengvėjimo atodūsi.

Suspėjo.

Žinoma, palengvėjimas gal buvo ne laiku, juk ji atlėkė tiesiai iš filmo apie vampyrus aktorių atrankos, tad vis dar dėvėjo juodo satino suknelę su korsetu – ji vos dengė Sofijos užpakaliuką, ir juodus ilgus aukštakulnius, kurie atrodė greičiau viliojamai nei vampyriškai. Tačiau svarbiausia, kad ji suspėjo į traukinį ir nenuvylė Džaspero. Tiesiog teks nenusivilkti palto, kad jos nesuimtų už nepadorią išvaizdą.

Nors, žinoma, Sofija ir nenori jo nusivilkti, pamanė niūriai, stipriau juo apsisiausdama, kai traukinys truktelėjęs pajudėjo. Jau ištisas

savaite iš alavo pilkumo dangaus be paliovos snigo, o pagrindinėse naujienose nuolat skambėjo žodžiai: *Didieji šalčiai*. Neseniai šitaip šalo ir Paryžiuje, nors ten sniegas *atrodė* švaresnis; bet kai Sofija prieš dvi dienas išėjo iš savo nuomojamo buto, ant langų iš vidinės pusės buvo storas ledo sluoksnis.

Atrodė, kad ji šąla jau neįtikimai ilgai.

Temo. Iš palei geležinkelį stovinčių ofisų pastatų langų ant pilko sniego liejosi šviesa. Keisdamas bėgius traukinys sulingavo po Sofijos kojomis, ir ji, to nesitikėjusi, taip susvyravo ant savo kvailų aukštakulnių, kad kone užkrito ant nerimastingai atrodančio studento, grįžtančio iš restorano vagono. Jai išties reikėtų susirasti tualetą ir persirengti ką nors padoresnio, bet dabar, kai pagaliau niekur nebeskubėjo, ją staiga užplūdo nuovargis. Pakėlus rankinę Sofija nerangiai nusitempė ją į artimiausią vagoną.

Širdis smuktelėjo. Iškart buvo aišku, kad visos vietos užimtos, praėjime prigrūsta pirkinų maišelių ir lagaminėlių, o po sėdynėmis pakišti sunkūs žieminiai paltai. Murmėdama atsiprašymus ir mėgindama praeiti ir neišversti niekam iš rankų jų popierinių kavos puodelių savo rankine, Sofija pagaliau pateko į kitą va-

goną.

Čia buvo taip pat blogai kaip ankstesniame. Triumfo jausmas, užplūdęs jai spėjus į traukinį, pamažu nyko keliaujant iš vieno vagono į kitą, atsiprašinėjant pakeliui, kol pagaliau pateko į vieną, kuriame buvo kur kas mažiau žmonių.

Maudžiantys Sofijos pečiai su palengvėjimu nusileido. Bet tuoj vėl įsitempė, kai mergina pastebėjo minkštu kilimu užtiestą praėjimą, mažutes švieses ant stalų ir prabangias sėdynes, ant kurių galvos atramų puikavosi užrašas *Pirma klasė*.

Velniava.

Vagone sėdėjo kone vieni verslininkai, Sofijai einant pro šalį nė nepasivarginę pakelti galvų nuo savo nešiojamųjų kompiuterių ir laikraščių. Jos telefono skambutis – *Je Ne Regrette Rien* – Paryžiuje atrodė šmaikščiai ironiškas, bet tyliame vagone, rodės, savo žavesio neteko. Vienoje rankoje laikydama abi rankinės rankenas ir mėgindama neleisti jai nukristi ir pademonstruoti visą viduje sukrautą košmarą, kita rausdama palto kišenes, Sofija jautė, kaip jos link sukasi galvos, per akinių ir laikraščių viršų į ją krypsta žvilgsniai. Desperatiškai numetė rankinę ant artimiausio staliuko ir išsitraukė iš kišenės telefoną pačiu laiku, kad ek-

rane spėtų pamatyti Žano Klodo vardą.

Velniava!

Prieš kelis mėnesius jos reakcija būtų buvusi visai kitokia, pamanė Sofija greitosiomis spustelėdama skambutį atmetantį mygtuką. Na, bet prieš tuos kelis mėnesius ji vis dar įsivaizdavo Žaną Klodą esant laisvos sielos paryžietį menininką. Kai pirmąsyk pamatė Žaną, jis atrodė toks lengvabūdiškas, pristatydamas paveikslus į filmavimo aikštelę, kurioje ji dirbo. Lengvabūdiškas ir kerintis. Tikrai ne toks, kuris galėtų kada virsti dusinančiu ar savininkišku, ar...

Ne. Sofija tikrai negalvos apie tai, kokia nesėkme virto paskutinis jos romantinis nuotykis.

Klestelėjo į artimiausią vietą staiga pasijutusi pernelyg pavargusi, kad eitų toliau. Juk negali judėti amžinai, tarė sau, vangiai mėginama pajuokauti. Priešais ją sėdėjo eilinis verslininkas, pasislėpęs už didžiulio laikraščio, kurį buvo sulankstęs taip, kad priešais Sofiją atsidūrė horoskopų skiltis.

Tiesą sakant, verslininkas nebuvo *visai* pasislėpęs; ji matė laikraštį laikančias jo rankas – įdegusias, ilgapirštes, stiprias. Ne verslininko rankos, abstrakčiai pamanė ji atitraukdama

nuo jų žvilgsnį ir pažvelgdama į prognozę svarstyklėms. *Būkite pasirošę sunkiai dirbti, kad padarytumėte gerą įspūdį*, perskaitė. *Dvidešimtos dienos pilnatis bus puiki proga parodyti kitiems, koks iš tiesų esate.*

Velnias. Šiandien dvidešimta. Ir nors Sofija buvo pasirengusi suvaidinti Oskaro vertą vaidmenį, kad įtikytų Džaspero šeimynai, tikrai netroško, jog jie pamatytų, kokia ji iš tiesų.

Tuo metu vėl pradėjo plyšauti Edita Piaf. Sofija suvaitojo: kodėl Žanas Klodas nesupranta užuominų? Ji paskubomis griebė telefoną, norėdama išjungti jį ir Editą, tačiau tą akimirką traukinys sulingavo ir jos pirštas netyčia paspaudė atsiliepimo mygtuką. Po sekundės Žano Klodo balsas, marinuotas *Merlot* vyne, puikiai girdėjosi tiek jai, tiek maždaug penkiolikai verslininkų.

- Sofija? Sofija, kur tu?..

Staigiai susivokusi ji pertraukė Žaną, nesuteikusi progos tęsti.

- Sveiky, pasiekėte madam Sofijos, astrologės ir kortų būrėjos, balso paštą, - sukni aukė ji atmesdama plaukus atgal ir prisimerkdama savo pačios atspindžiui tamsiame lango stikle.
- Jaigu palyksitė savo vardą, telefono numerį

ir zodiako žianklą, paskambinsiu jūms su informacija, ką lykymas tūry jūms numatęs...

Sofija staiga nutilo, pametusi mintį ir pajutus si elektros iškrovą, kai suprato, kad spokso tiesiai į lange atsispindinčias vyro akis.

O gal greičiau iš už laikraščio *jis* spoksojo *jai* į akis. Vyriškio galva buvo nuleista, veidas lange atrodė vaiduokliška, bet tamsios akys, rodėsi, žvelgia tiesiai į ją.

Akimirką Sofija negalėjo daryti nieko kito, tik atsakyti jam žvilgsniu. Palyginti su ryškiu marškinių baltumu, vyro oda buvo įdegusi, o tai atrodė keistai prie tokio griežto, asketiško veido. Jo veidas buvo lyg viduramžių riterio preraphaelitų paveiksle – gražus, bekraujis, tolimas.

Kitaip tariant, visiškai ne jos skonio.

– Sofija? Ar tei tiu? Sūnkiai tavia girdžiu. Ar tiu autobuse? Pasakyk, kada atvyksti ir pasitiksiu tavia prie *Gare du Nord*.

Ak, ji visai pamiršo Žaną Klodą. Susikaupus Sofijai pavyko žvilgsnį atitraukti nuo lango ir dėmesį sutelkti į problemą, tiesiogine to žodžio prasme, jos rankoje. Geriausia paprasčiausiai prisipažinti, nes kitaip jis skambinės visą savaitgalį, kol ji bus su Džaspero šeima, ir

sugadins jos mielos, svajingų akių merginos paveikslą.

- Aš ne autobuse, ne, - atsargiai tarė. - Šįvakar negrįšiu.

- *Allors*, tada? - pareikalavo jis. - Paveikslai - man reikia tavęs čia. Reikia pamatyti tavo odą - pajusti ją, įamžinti kontrastą su lelijų žiedlapiais.

Nuoga su lelijomis buvo vizija, kuri, kaip tvirtino Žanas Klodas, aplankė jį tą akimirką, kai jis pirmąsyk pamatė Sofiją bare prie Marė, netoli filmavimo aikštelės. Tą savaitgalį buvo atvykęs Džasperas ir manė, jog tai juokinga. Sofija, siaubingai pamaloninta ekstravagantiškų Žano Klodo komplimentų apie jos odą *it lelijų žiedlapiai* ir *plaukus kaip liepsnos* bei to, kad buvo pastebėta, nusprendė, jog jos tapymas bus itin erotiška patirtis.

Realybė pasirodė siaubingai šalta ir be galo nuobodi. Nors, jei Žano Klodo žvilgsnis išprovokotų tokią reakciją kaip vyro lange akys, istorija būtų buvusi kitokia...

- Ak, dievaži. Gal galėtum tiesiog pripiešti dar kelias lelijas, kad pridengtum odą? - Sofija užgniaužė besprūstantį kikenimą ir maloniu balsu tęsė: - Klausyk, nežinau, kada grįšiu, bet

juk tai, ką turėjome, nebuvo amžina, ar ne? Išties tai tebuvo seksas...

Labai tinkamu metu traukinys užtelėjo į tunelį ir ryšys dingo. Juodame lange atsispindintis vagonas buvo šviesus ir Sofija trumpiausią akimirką pagavo priešais sėdinčio vyro žvilgsnį ir suprato, jog jis ir vėl į ją žiūri. Pilki dienos šviesos likučiai paslėpė atspindį Sofijai nespėjus perskaityti jo veido išraiškos, tačiau tikrai neliko abejonių, kad ji nebuvo teigiama.

Tą akimirką ji vėl buvo aštuonmetė mergaitė, laikanti mamos ranką ir suprantanti, kad žmonės žiūri į jas, smerkia. Viduje užsižiebė senas pažeminimas, galvoje pasigirdus pasipiktinusios motinos žodžiams. *Nepaisyk jų, Samer. Turime tokią pat teisę čia būti kaip ir visi kiti...*

- Sofija?

- Taip, - atsiliepė ji pažadinta. - Atleisk, Žanai Klodai. Negaliu dabar apie tai kalbėti. Esu traukinyje, čia nelabai geras ryšys.

- *D'accord*. Paskambinsiu vėliau.

- Ne! Šį savaitgalį negali man skambinti *visai*. Aš... aš dirbsiu, juk žinai, kad į filmavimo aikštelę telefono pasiimti negaliu. Klausyk, paskambinsiu tau, kai pirmadienį grįšiu į Lon-

doną. Tada deramai pasikalbėsime.

Na, ir kvailai pasakė, pamanė Sofija nuvargusi, išjungdama telefoną. *Nebuvo* apie ką kalbėtis. Tai, kuo dalijosi juodu su Žanu Klodu, buvo linksmybės ir tiek. Linksmybės. Romantiškas nuotykis žiemiškame Paryžiuje. Dabar jis pasiekė savo natūralią baigtį ir atėjo laikas gyventi toliau.

Vėl.

Įgrūdusi telefoną į kišenę, ji pasisuko į langą. Lauke vėl snigo ir, traukiniui lekiant pro kažkokį bevardį miestelį, Sofija matė, kaip storos snaigės sukosi po gatvių žibintais ir dengė praeivių pėdsakus ant šaligatvių, matė tvarkingas namų eiles, žiemos vakarui užtrauktas užuolaidas. Ji įsivaizdavo už jų esančius žmones: ant sofos prieš televizorių sukritusias šeimas, jaukiai besipykstančias dėl pultelio; susiglaudusias poreles, suvienytas šalto vakaro ir besimėgaujantiąs penktadieniniu vynu.

Mąstant apie tokį patogų jaukumą, ją užklojo liūdesio antklodė. Šiuo metu tai buvo skaudi tema. Grįždama iš Paryžiaus Sofija sužinojo, kad, jai nesant, sugyventinės draugas įsikraustė į butą ir dabar šis virto *Laimingų porelių būstine*. Draugiškos paleistuvystės atmosfera, kurioje gyveno ji su Džese, užvertusios butą

kosmetika, skalbtiniais drabužiais ir kvailais žurnalais, dingo. Butas buvo nepriekaištingai tvarkingas, ant sofos atsirado naujos pagalvėlės, ant virtuvės stalo – žvakės.

Džaspero pagalbos šauksmas, kviečiantis Sofiją pas jo šeimyną savaitgaliui į Nortamberlandą suvaidinti jo merginą, sukėlė didžiulį palengvėjimą. Bet dabar viskas bus taip, liūdnai pamanė ji, miesteliui likus už nugaros, o traukiniui vėl panirus į tamsą. Visi poruosis, kol ji liks paskutinis vienišas žmogus, vienintelis, nenorintis santykių nei įsipareigojimų. Net Džasperas ėmė kelti nerimą, iškeisdamas vėlyvus vakarus ir šokius į jaukius vakarus namuose, kai reikalai su Serchijumi surimtėjo.

Tačiau kodėl nurimti, jei galima *linksmintis*?

Staigiai atsistojusi Sofija pagriebė savo rankinę ir įtaisė ją ant lentynos virš galvos. Lengva nebuvo ir ji puikiai suprato, kad stumiant ir grūdant rankinę ne tik jos nepakenčiama suknelė kilo aukštyn, bet dar ir atsilapojo paltas, be abejonių atidengdamas priešais sėdinčiam vyrui juodą korsetą ir nederamą dalį šlaunies. Degdama iš gėdos Sofija žvilgtelėjo į jo atspindį lange.

Jis iš viso į ją nežiūrėjo. Atlošęs galvą atgal, visiškai tuščiu ir tolimu veidu jis skaitė laikraš-

tį. Kažkodėl jo abejingumas skaudino labiau nei ankstesnė patyčia. Apsigaubusi paltu Sofija vėl atsisėdo, tačiau sėdantis jos kelias po stalu paglostė vyro šlaunį.

Ji sustingo užlieta mirgančio virpulio.

- Atsiprašau, - sumurmėjo truktelėdama kojas šalin nuo jo ir pakišdama po sėdyne.

Laikraštis lėtai nusileido ir Sofija pirmąkart pažvelgė tiesiai į jį. Reakcija žiūrint į jį lange buvo ganėtinai galinga, o žiūrėti tiesiai buvo lyg liesti nuoga laidą. Vyro akys buvo ne rudos, kaip ji manė, o pilkos kaip šalta Šiaurės jūra, su sunkiais vokais ir storomis, tamsiomis blakstienomis, tokiomis įspūdingomis, kad kurį laiką nukreipė jos dėmesį nuo kitų veido bruožų.

Kol jis nusišypsojo.

Vos žymus šypsenos šešėlis, kuriam nepavyko ištirpdyti ledo jo akyse, tačiau padėjo nukreipti Sofijos dėmesį į lūpas...

- Nieko tokio. Gerai pagalvojus, pirmoje klaseje turėtų užtekti vietos kojoms, ar ne?

Jo balsas buvo žemas ir kimus, ir toks seksualus, kad Sofijos dvasia turėtų pakilti nuo minties, kad ateinančias keturias valandas praleis taip arti jo....